U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **T. T. N.,** zast. advokátem Mgr. Petrem Václavkem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 2. 2021, č. j. 73 Az 1/2020 – 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2020, č. j. OAM-120/ZA-ZA11-HA13-2020, ve věci neudělení mezinárodní ochrany.

[2] Stěžovatelka dne 9. 2. 2020 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které uvedla, že je vietnamskou státní příslušnicí bez náboženského či politického přesvědčení; je vdovou od r. 2018, kdy zemřel její český manžel V. R., děti nemá. V ČR žije od r. 2006 na základě povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, je zdravá. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že chce být zde a nechce zpět do Vietnamu; v roce 2006 se do Vietnamu na dva týdny vrátila a následně odcestovala letecky z Hanoje do Paříže a poté do Prahy. Doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl proveden 12. 2. 2020 za účasti tlumočníka; v něm dodala, že s vycestováním neměla potíže, cestovní doklad si vyřídila na ambasádě v Praze. Dále sdělila, že její dosavadní trvalý pobyt ztratila v dubnu 2019, neboť byla odsouzena za drogovou trestnou činnost; od 19. 1. 2016 do 17. 1. 2020 byla ve výkonu trestu odnětí svobody (7 let). Dle výjezdního příkazu měla vycestovat do 15. 2. 2020. Do Vietnamu se nechce vrátit kvůli náboženskému přesvědčení, neboť vyznává Falun Gong, což ve Vietnamu neuznávají, má proto strach, že jí tam někdo ublíží. Toto náboženství vyznává něco přes dva roky, nemůže vysvětlit, o jaké náboženství se jedná, neví, na čem je založeno, neví o něm nic, jen občas se setkává se skupinou lidí na tržnici v Sapě, kde cvičí a modlí se za štěstí, informace si nepředávají. Dále uvedla, že někdy se zúčastní protivládní demonstrace před vietnamskou ambasádou v Praze, což je spojeno

s jejím náboženstvím; konkrétně se zúčastnila jediné demonstrace v říjnu či listopadu 2015, neví z jakého důvodu, rozpor ohledně toho, že tehdy svou víru ještě nevyznávala a přesto měla být demonstrace s vírou spojena, nedokázala vysvětlit. Sama neví, proč začala náboženství vyznávat, připojila se k dalším Vietnamcům. Neví, co by se stalo, kdyby toto náboženství vyznávala ve Vietnamu, někdo by ji mohl zabít. Ve Vietnamu o jejím náboženském přesvědčení nikdo neví. K osobnímu životu uvedla, že má v ČR českého přítele M., jehož příjmení nezná, jejich vztah trvá asi tři roky, ve vězení za ní nebyl; vztah započal až po propuštění z vězení. S přítelem spolu nebydlí, on ji o ruku nepožádal, ale ona plánuje, že se vezmou, datum svatby však nemají. Jiné vazby v ČR nemá. Ve Vietnamu žádné problémy se státními orgány neměla.

[3] Žalovaný neshledal žádný relevantní důvod, pro který by stěžovatelce některou z forem mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu udělil. Konstatoval, že stěžovatelka není ve vlasti pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod v smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, nikdy neměla potíže s vietnamskými státními orgány, pokud jde o důvod dle § 12 písm. b) zákona o azylu, žalovaný poukázal na nedůvěryhodnost tvrzení ohledně jejího náboženského přesvědčení, a to s poukazem na rozpory a posuny v její výpovědi i neschopnost objasnit základní fakta týkající se její víry. Ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o svobodě vyznání ve Vietnamu za rok 2019 sice plyne existence potíží, které členství v náboženské skupině Falun Gong ve Vietnamu přináší, příběh stěžovatelky týkající se její víry označil za natolik rozporuplný a nevěrohodný, vyhodnotil jej proto jako uvedený účelově s cílem vyvolat domněnku azylově relevantních důvodů. Žalovaný poukázal rovněž na nesrovnalosti ve výpovědi ohledně jejího přítele M., jehož příjmení nezná ani s ním nebydlí; ani rodinné vazby nejsou důvodem pro udělení azylu. Dle žalovaného nasvědčují okolnosti případu tomu, že se stěžovatelka po ztrátě pobytového oprávnění v ČR, kde žije již od r. 2006, snaží cestou žádosti o mezinárodní ochranu zlegalizovat svůj další pobyt. Žalovaný se zabýval rovněž rodinnou, sociální a ekonomickou situací stěžovatelky, přihlédl k jejímu věku a zdravotnímu stavu; neshledal důvod ani pro udělení azylu z humanitárních důvodů; neshledal ani důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

[4] Rozhodnutí žalovaného napadla stěžovatelka žalobou, kterou krajský soud nyní napadeným rozsudkem zamítl. K projednání věci nařídil soud ústní jednání, na němž přítomný zástupce stěžovatelky setrval na dosavadní argumentaci, žádné důkazní návrhy neučinil; krajský soud neshledal potřebu z vlastní iniciativy dokazování provádět.

[5] **Krajský soud** při posouzení věci akcentoval jako zásadní hlubokou rozporuplnost tvrzení stěžovatelky ve správním řízení; po podání žádosti o mezinárodní ochranu nejprve výslovně uvedla, že nemá žádné náboženské přesvědčení a jako důvod žádosti označila snahu zůstat v ČR a nevrátit se zpět do Vietnamu; výslovně sdělila, že jiný důvod pro podání žádosti nemá. Následně při pohovoru započala tvrdit, že je věřící a ve Vietnamu by pro její náboženské přesvědčení mohla být ohrožena i na životě. V průběhu pohovoru však nedokázala náboženství, jež vyznává, popsat, přestože žalovaný k této oblasti výslech směřoval a umožnil jí, se v plné šíři vyjádřit; její vyjádření stojí na tom, že náboženství pochází z Číny a stěžovatelka jej praktikuje cvičením a modlením se za štěstí; na doplňující otázky správního orgánu výslovně uvedla, že o tomto náboženství nic neví. Krajský soud

shodně s žalovaným poukázal na to, že ne každá osoba je s ohledem na svůj intelekt schopna přesně a podrobně popsat aktivity, které vykonává; na druhé straně lze od praktikujícího věřícího očekávat alespoň elementární znalosti týkající se jeho víry. Nadto vyjádření stěžovatelky o její víře se objevilo až v pozdější fázi správního řízení ve vyjádření jejího právního zástupce k podkladům pro vydání rozhodnutí. Krajský soud následně poukázal na rozpory v jednotlivých časových aspektech stran účasti na setkáních, jichž se měla účastnit, ačkoli současně pobývala ve výkonu trestu. Nosnou argumentaci stěžovatelky týkající se jejího náboženského přesvědčení vyhodnotil krajský soud jako nevěrohodnou a rozporuplnou, se závěry žalovaného se ztotožnil. Poukázal na to, že žalovaný nijak nepřehlížel tvrzení ohledně její duchovní disciplíny z hlediska posouzení naplnění důvodů pro přiznání azylu dle § 12 zákona o azylu; vysvětlil však, že její tvrzení jsou účelová, tedy jim neuvěřil, a proto, přestože zjistil dílčí problémy stoupenců hnutí ve Vietnamu, logicky nedospěl k závěru o odůvodněnosti strachu z pronásledování z důvodu náboženství, resp. pro účely doplňkové ochrany o hrozícím skutečném nebezpečí vážné újmy spočívající v mučení nebo nelidském či ponižujícím zacházení nebo trestání; nebyla dána reálnost nebezpečí, resp. přiměřená pravděpodobnost pronásledování. Krajský soud neshledal ani pochybení žalovaného v posouzení podmínek pro (ne)udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany.

[6] **V kasační stížnosti** stěžovatelka poukazuje na nesprávné právní posouzení otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, neboť se soud kvalitativně nevypořádal s námitkami obsaženými v žalobě a formalisticky ve svém rozhodnutí toliko odkazoval na závěry učiněné správním orgánem. Soud dle stěžovatelky aproboval nesprávné a nezákonné rozhodnutí správního orgánu, aniž by sám skutečně přezkoumal rozporovanou zákonnost postupů a řádné zjištění skutkového stavu; rozhodnutí žalovaného je dle stěžovatelky nezákonné a nepřezkoumatelné, soud tak i svůj rozsudek zatížil nezákonností a nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů. V důsledku výše uvedeného tak jednotlivé žalobní námitky, se kterými se dle názoru stěžovatelky soud dostatečně nevypořádal, zůstávají zcela relevantní a aktuální i v rámci řízení o této kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem. Dále stěžovatelka tvrdí, že krajský soud (stejně jako správní orgán) nesprávně interpretoval a aplikoval zákon o azylu, držel se prototypního výkladu azylových statusů, přičemž však nereflektoval zcela atypickou situaci stěžovatelky. Stěžovatelka jednoznačně uváděla existenci náboženských důvodů jejího pronásledování v případě nuceného návratu do Vietnamu. V rámci správního řízení bylo jednoznačně zjištěno, že stěžovatelka má odůvodněný strach z pronásledování ze strany státních aktérů potlačujících náboženskou diverzitu v zemi. Zároveň z rozhodovací praxe správního orgánů a podkladů, které během ní shromažďuje k typově obdobným případům, vychází najevo, že stěžovatelce reálně hrozí, že nejenže státní orgány nebudou schopny ji před nestátními aktéry a jejich protiprávním vydíráním ochránit, ale samy v této otázce intervenují v neprospěch vyznavačů křesťanské víry. Kromě toho se v důsledku plynutí času proměnily vazby stěžovatelky na území, které jsou dnes již mnohem silnější, než tomu bylo při podání žádosti. Stěžovatelka na území pobývá se svým partnerem, který je občan ČR. Partner nemá k Vietnamu žádný vztah krom partnerského vztahu ke stěžovatelce. Partner nemůže ani vycestovat do Vietnamu, neboť nepožívá povolením k pobytu. Neudělení mezinárodní ochrany tak zjevně znamená roztržení partnerského vztahu.

[7] Stěžovatelka dále uvádí, že se soud nedostatečně vypořádal s námitkou porušení zásady materiální pravdy ve správním řízení, v rámci žaloby stěžovatelka namítala nedostatečné zjištění skutečného stavu věci; správní orgán a soud zejména přihlédly k obecným zprávám o situaci ve Vietnamu, namísto toho, aby zvážily a prokázaly individuální situaci stěžovatelky a jejího partnera. Nedostatečně tak zjistily skutkový stav, okolnosti zjištěné v omezeném rozsahu v průběhu správního řízení pak vyložily tendenčně a v rozporu se skutečností. V této souvislosti stěžovatelka opakovaně odkazuje na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN, v roce 1992 (dále jen Příručka). Příručka se ve článcích 195. – 219. věnuje problematice „prokazování faktů". Stěžovatelka je toho názoru, že správní orgán má k dispozici nástroje, kterými si může opatřit relevantní informace o zemi jejího původu, v souvislosti s její žádostí tak však neučinil a pouze se spolehl na obecné zprávy o situaci ve Vietnamu namísto reálného zvážení její individuální situace. Dle stěžovatelky také není spolehlivě argumentováno, z jakého důvodu správní orgán odmítá (a soud toto potvrzuje) udělit stěžovatelce humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, neboť její situace je zcela jistě případem hodným zvláštního zřetele a to zejména s ohledem na dlouhou dobu, kterou stěžovatelka v ČR pobývala; nemá rovněž perspektivu, jak by se ve Vietnamu živila, životní podmínky, které by ji při návratu do vlasti čekaly, jdou z těchto důvodů fakticky srovnat s obtížemi, kterým by čelila osoba nemocná či obdobně znevýhodněná. Všechny tyto skutečnosti však nebyly řádně vzaty v potaz, tudíž nedošlo k řádnému přezkumu naplnění důvodu pro humanitární azyl a rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Stěžovatelka se rovněž domnívá, že v řízení před správním orgánem, jakož i z materiálů dostupných soudu, vyšlo dostatečně najevo, že je dána reálná hrozba vážné újmy v případě nuceného vycestování, a to především z důvodu, že bude projevovat svou víru a praktikovat duchovní disciplínu Falun Gong. Správní orgán ani soud se v odůvodnění napadeného rozhodnutí navíc vůbec relevantně nevypořádaly s otázkou možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že nelze *a priori* konstatovat, že k rozporu s mezinárodními závazky nemůže dojít. (rozsudky NSS sp. zn. 2 Azs 14/2010 ze dne 17. 09. 2010 a 3 Azs 256/2014 ze dne 11. 03. 2015). Vzhledem k tomu, že je zde výrazně zasahováno do základních práv, především do svobody víry a náboženství, ze strany orgánů státu, a to jak neochotou poskytovat prostor pro realizaci svobody myšlení a víry, tak aktivním zasahováním, tak jsou zde otevřeny zcela relevantní azylové důvody, které však správní orgán dostatečně neposoudil, přehlížejíce existenci hrozby vážné újmy pro stěžovatelku.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ve všech částech výroku, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti odkazuje správní orgán na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila během správního řízení, na vydané správní rozhodnutí. Ke kasačním námitkám poukazuje na to, že řadu obdobných námitek vznesla stěžovatelka v žalobě, pročež odkazuje na své vyjádření k žalobě. Dle žalovaného stěžovatelkou v průběhu správního řízení uvedené skutečnosti nelze brát jako azylově relevantní, tak jak je předpokládá zákon o azylu, ale správnímu orgánu se jeví jako snaha stěžovatelky si legalizovat svůj pobyt na území ČR, o který přišla v důsledku své trestné činnosti. Dle názoru žalovaného stěžovatelka pouze domýšlí krajní scénáře v případě svého

návratu do země původu a snaží se správnímu orgánu i soudu podsunout své domněnky jako skutečnost, aniž by měly jakoukoli reálnou spojitost s jejím azylovým příběhem. Žalovaný setrvává na svém názoru, že jediným a skutečným důvodem podání žádosti stěžovatelky o mezinárodní ochranu je její snaha o legalizaci pobytu na území ČR a snaha vyhnout se realizaci správnímu vyhoštění. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

[9] **Nejvyšší správní soud** nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že je podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté, vzhledem k tomu, že se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[10] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského, resp. městského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[11] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost
předestírá k rozhodnutí především otázku naplnění „*případu hodného zvláštního zřetele*,“ z důvodu ohrožení pro náboženské přesvědčení stěžovatelky v zemi původu a zásah do jejího osobního života. Konkrétně tvrdí, že byla nesprávně a nedostatečně posouzena otázka, zda příznivci učení, které vyznává, nejsou ve Vietnamu pronásledování a zda jí hrozí vážná újma. Nejvyšší správní soud konstatuje, že se nejedná o otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny, resp. byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Krajský soud se přezkoumatelným způsobem vypořádal se všemi žalobními námitkami a posoudil případ stěžovatelky zcela v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvodu se odchýlit, a proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná.

[12] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka sama označila jako důvod své žádosti legalizaci svého pobytu na území ČR, tvrdila rovněž, že nemá náboženské přesvědčení. Následně se vyjádřila rozporně a o své víře nic nevěděla; fakta o víře jí přitom musela být známa již v průběhu pohovoru, zmínila je však až ve vyjádření k podkladům rozhodnutí. Příběh stěžovatelky dle Nejvyššího správního soudu nebylo možno hodnotit

jinak, než jako nevěrohodný a účelový, a to i při zohlednění toho, že ne každá osoba se dokáže přesně vyjádřit k aktivitám, které vykonává; nicméně od samého počátku neexistovalo žádné pojítko v tvrzeních stěžovatelky, hnutím Falun Gong a případným pronásledováním ve vlasti. Skutečná existence víry je otázkou vnitřního přesvědčení, na jehož reálnou existenci, případně jeho pouhou simulaci, lze usuzovat jen z objektivně pozorovatelných jevů; zde vystupuje do popředí právě hodnověrnost a konzistentnost tvrzení stěžovatelky a její znalosti týkající se víry, k níž se hlásí. V tomto ohledu stěžovatelka neobstála a nepřesvědčila o svém skutečném vnitřním náboženském přesvědčení. Od tohoto faktu se pak nutně zcela logicky odvíjí i posouzení naplnění podmínek jak pro (ne)udělení azylu či doplňkové ochrany.

[13] Argumentace týkající se logičnosti postupu stěžovatelky, podala-li žádost o mezinárodní ochranu až v posledním období, není sama o sobě nemožná. Pouhé časové zakotvení podané žádosti samo o sobě nevypovídá o účelovosti ani důvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu. Bylo-li by pravdou, co se snaží tvrdit, totiž, že u ní vzniklo náboženské přesvědčení cca v r. 2018, a že toto přesvědčení může mít azylově relevantní dopady, nebylo by možno jí vyčítat, že o mezinárodní ochranu nepožádala již v r. 2006 po svém příjezdu na území ČR. Bylo by i pochopitelné, že o ni nepožádala v době vzniku náboženského přesvědčení, pokud v té době měla v ČR pobytové oprávnění dle zákona o pobytu cizinců. Na druhé straně však nelze pominout, že stěžovatelka znalosti týkající se víry, kterou má praktikovat, neprokázala ani v tom nejzákladnějším rozsahu, stěží tak lze označit její verzi za věrohodnou. Zcela důvodně tak lze usuzovat na účelovost podání žádosti z důvodu legalizace dalšího pobytu v ČR v důsledku pozbytí dosavadního pobytového oprávnění dle zákona o pobytu cizinců.

[14] Kasační stížnost je pak odůvodněna názorem, že žalovaný měl z vlastní iniciativy zjistit příslušnost stěžovatelky ke skupině Falun Gong a rozsah pronásledování, kterému byla z tohoto důvodu údajně vystavena. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „*správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené.*“ (srov. např. rozsudek sp. zn. 2 Azs 27/2003, sp. zn. 4 Azs 409/2007, sp. zn. 1 Azs 45/2004, sp. zn. 5 Azs 50/2003, etc.). Rozhodně nelze přijmout názor stěžovatelky, že je žalovaný povinen rozsáhle zjišťovat všechny potenciálně relevantní detaily o životech žadatelů o azyl. Takový rozsah prověřování by byl ostatně nemožný, neboť příslušné informace o nich nejsou pro žalovaného dosažitelné. Nejvyšší správní soud si nedokáže představit, jak by žalovaný mohl bez stěžovatelčiny součinnosti zjistit její příslušnost k náboženské skupině Falun Gong či rozsah pronásledování, jemuž kvůli tomu údajně čelila či potencionálně by čelit mohla. Proto je zodpovědnost za průběh azylového řízení rozdělena tak, že povinností žadatele o mezinárodní ochranu je přesvědčivě tvrdit relevantní azylové důvody a povinností žalovaného je posoudit, zda tyto důvody naplňují požadavky zákona o azylu (obdobně viz usnesení NSS ze dne 28. 4. 2021, sp. zn. 4 Azs 389/2020, v němž se zdejší soud zabýval zcela obdobným případem jiné stěžovatelky rovněž ve vztahu k Vietnamu).

[15] S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na veškeré námitky obsažené v kasační stížnosti; krajský soud se v napadeném rozsudku od této

judikatury neodchyluje. Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky, ani žádný jiný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, kasační stížnost tedy shledal nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[16] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud, vycházejíce z usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020 - 33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS (viz též usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 – 28), podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu, výrok o náhradě nákladů řízení se tedy v takovém případě opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, měl by tedy vůči neúspěšné stěžovatelce právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení n e j s o u opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. ledna 2022

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu